

•

Serijal
39 TRAGOVA

•

LAVIRINT OD KOSTIJU, Rik Riordan
JEDNA POGREŠNA NOTA, Gordon Korman
KRADLJIVAC MAČA, Piter Lerandžis
S ONE STRANE GROBA, Džud Votson
CRNI KRUG, Patrik Karman
TRKA BEZ PRESTANKA, Džud Votson
ZMIJSKO GNEZDO, Piter Lerandžis
CAREVA ŠIFRA, Gordon Korman
UPOZORENJE NA OLUJU, Linda Su Park
IZAZOV, Margaret Piterson Hediks

•

39 TRAGOVA

DRUGA KNJIGA

JEDNA POGREŠNA NOTA

GORDON KORMAN

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Gordon Korman

ONE FALSE NOTE

Copyright © 2008 by Scholastic Inc. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012, USA

THE 39 CLUES and associated logos are trademarks of
Scholastic Inc.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Svojoj braći i sestrama,
od porodice Mocart do Kahilovih,
od zahvalnog jedinca
G. K.*

PRVO POGLAVLJE

Štrajk glada počeo je posle dva sata putovanja na istok od Pariza.

Saladin je samo njušnuo otvorenu konzervu mačje hrane i okrenuo glavu.

„Hajde, Saladine“, mamila ga je četrnaestogodišnja Ejmi Kahil. „Evo ti večere. Dug je put do Beča.“

Egipatski mau se oglasio oholim frktanjem, što u nemuštoj komunikaciji znači: *Mora da me zavitlavaš.*

„Navikao je na brancina“, pomirljivo reče devojčica Ejmi Neli Gomez dadilji Kahilovih.

Neli to nije potreslo. „Imaš li uopšte pojma koliko košta sveža riba? Moramo da razvučemo novac, da nam potraje. Ko zna koliko ćemo dugo jurcati oko tražeći te vaše dragocene tragove.“

Saladin ispusti neodobravajuće: „*Mrrrrrp!*“

Den Kahil, Ejmin jedanaestogodišnji brat, podiže pogled s partiture koju je proučavao. „Slažem se s tobom. Ne mogu da verujem da smo morali da uzmemo najsporiji voz u Evropi. Moramo da *žurimo!* Konkurencija raspolaže privatnim mlaznjacima, a mi gubimo vreme na 'puž-ekspres'. Hoćemo li se zaustavljati u svakoj palanci u Francuskoj?“

„Ne“, iskreno mu odgovori Neli. „Uskoro ćemo se zaustavljati u svakoj palanci u Nemačkoj. A onda u svakoj palanci u Austriji. Ali je zato jeftino, je l' tako? Nisam pristala, društvo, da vam budem bebisiterka u ovoj potrazi...“

„Da nam budeš pratilja u ovoj potrazi“, ispravi je Den.

„...samo da biste ispali iz igre na pola puta jer ste spiskali sav novac na brancina i skupe vozne karte“, zaključila je.

„Zaista cenimo tvoju pomoć, Neli“, reče joj Ejmi. „Ne bismo uspeli da izvedemo ovo da nije tebe.“

Ejmi je i dalje bila ošamućena od vrtloga događaja u prethodne dve nedelje. *U jednom trenutku si siročče, a već u sledećem si deo najmoćnije porodice na svetu koja je ikada postojala!*

Neverovatan preokret za dvoje dece naturene stara-teljki kojoj nimalo do njih nije stalo pa ih je poturila nizu dadilja. Sad znaju istinu. U srodstvu su s Bendžaminom Frenklinom, Volfgangom Amadeusom Mocartom, pa i više – s genijima, vizionarima i svetskim vođama.

Bili smo niko i ništa. A sad odjednom imamo priliku da utičemo na svet...

I sve to zahvaljujući takmičenju koje je svojim testamentom postavila njihova baka Grejs. Nekako se desilo da je izgubljena tajna stoletne moći porodice Kahil – tajna koja se može otkriti samo ako se prikupi trideset devet tragova. Ti tragovi su skriveni svuda po svetu. Što znači da je posredi lov na blago. I to kakav lov – prelazanje okeana i kontinenata – a nagrada je ništa manje nego vladavina svetom.

Pa opet, visoki ulozi podrazumevaju visoke rizike. Njihovi suparnici neće prezati ni od čega da ih poraze. Već je bilo postradalih.

I verovatno će ih biti još...

Ejmi je posmatrala Dena na sedištu naspram nje. *Pre samo dve nedelje svađali smo se oko daljinskog upravljača za televizor...*

I nije mogla da objasni Denu koliko je sve to čudno. Njen brat nije video ništa neobično u tome što pripadaju najjačoj, najuticajnijoj porodici u istoriji. Prihvatio je to bez pitanja. Najzad, to govori mnogo o njemu. On ne vidi ništa loše u tome što je, sticajem okolnosti, postao neko ko živi na visokoj nozi i nemilice troši novac. Sirotom dečku je tek jedanaest godina – nema roditelje, a sad više nema čak ni Grejs.

U svem tom uzbuđenju zbog takmičenja, jedva da su i ožalili baku. Ejmi se činilo da to nije u redu. Ona i Grejs Kahil bile su veoma bliske. A opet, upravo ih je

Grejs i odaslala na to opasno putovanje. Pokatkad Ejmi nije znala šta da oseća...

Protresla je glavom da razbistri misli i usredsredi se na brata. On je ispitivao partituru, tragajući za skrivenim oznakama ili tajnim zapisom.

„Je l' ti se posrećilo?“, upita ga Ejmi.

„Ćorak“, odvratio je Den. „Jesi li sigurna da je ovaj tip Mocart bio Kahil? Mislim, Ben Frenklin ni nos ne bi obrisao a da ne ostavi neku šifrovanu poruku u maramicima. A ovo je samo dosadna muzika.“

Ejmi zakoluta zelenim očima. „Ovaj tip Mocart? Jesi li ti rođen glup ili si morao da stekneš diplomu da si glup? Volfganga Amadeusa Mocarta smatraju najvećim kompozitorom klasične muzike svih vremena.“

„Da, klasične. Dosadno.“

„Muzičke note odgovaraju slovima od A do G“, razmišljala je Neli. „Možda se tu krije neka poruka.“

„Već sam to probao“, izvesti ih Den. „Čak sam probao da dešifrujem tako dobijena slova kao anagram. Ne zaboravi da smo zamalo poginuli zbog traga koji u stvari i nije bio trag.“

„Jeste trag“, bila je uporna Ejmi. „Mora biti.“

Tragovi. Njih trideset devet. Nikada ranije nijedno takmičenje nije toliko obećavalo – niti je bilo tako opasno. U poređenju s vrhunskom moći, smrt dvoje američkih siročadi ne bi bila ni fusnota.

Ali nismo poginuli. Našli smo prvi trag – nakon putovanja kroz život Bendžamina Frenklina, prepunog varljivih

prepreka. Ejmi je bila ubeđena da je Mocart ključ za drugi trag. Odgovor leži na kraju ovog železničkog koloseka u Beču, gde je Mocart živeo i komponovao neka od najvećih muzičkih dela svih vremena.

Mogu se samo nadati da takmaci u igri neće stići tamo prvi.

„Mrzim Francusku“, promrmljao je Hamilton Holt, stežući majušni hamburger u krupnoj ruci. „Kao da je cela ta zemlja na dijeli.“

Holtovi su stajali za pultom restorana male železničke stanice trideset kilometara istočno od Dižona. Nadali su se da izgledaju kao američka porodica na odmoru, ali su ipak više ličili na napadačku liniju fudbalskog tima – čak i bliznakinje, koje nisu bile starije od Dena.

„Heme, samo misli na nagradu“, podseti Ajzenhauer Holt svoga sina. „Kad nađemo trideset devet tragova, oprostićemo se od ovih obroka za gladovanje pa otići kući u jedan od onih restorana ’jedi koliko možeš’. Ali sad moramo da stignemo onu derlad Kahile.“

Medison uze zalogaj svog ručka i napravi grimasu. „Ima previše senfa!“

„Ovo je Dižon, glupačo“, reče joj sestra bliznakinja Regan. „Dižon je svetska prestonica senfa.“

Mlada Medison je udari u stomak. Od takvog udara i nosorog bi se zaustavio kao ukopan, ali Regan joj

je samo prkosno isplazila jezik. Mnogo treba da bi se nautilo jednom Holtu.

„Mir, devojke“, s ljubavlju ih je prekorila Meri-Tod, njihova majka. „Čini mi se da čujem voz.“

Porodica je gledala staru dizel-mašinu kako se, tan-drčući, pojavljuje na vidiku.

Medison se namršti. „Mislila sam da vozovi u Evropi treba da budu brzi.“

„Ti Kahili su prevaranti, baš kao i njihovi roditelji“, odvrati njen otac. „Ušli su u voz koji smo najmanje očekivali. Dobro. Postroooooj se!“

Porodica je bila naviknuta na Ajzenhauerov trenerski način govora. Iako je šutnut s Vest pointa, ne znači da ne ume da motiviše ljude. A Holtove ništa ne motiviše više od prilike da namire račune s uobraženim rođacima. Ovo takmičenje je prilika da dokažu da su isto toliko Kahili koliko i ostali. Oni će prvi naći trideset devet tragova – čak i ako budu morali sve da ih iseckaju i naprave od njih rusku salatu da bi to ostvarili.

Raštrkali su se i iščezli u šumi iza stanice.

Spori voz je brekćući ušao u stanicu i zaustavio se na koloseku, pa se nekolicina putnika iskrcala. Kondukteri i nosači su istovarivali prtljag i nisu ni primetili porodicu od petoro krupnih članova kako se penje u poslednji vagon. Holtovi su se ukrcali.

Počeli su da pretražuju vagone, jedan po jedan. Plan je bio da izbegavaju da privlače pažnju, ali to nije bilo lako s obzirom na to koliko su Holtovi krupni. Mnoga

ramena i kolena behu očepljena. Na mnoga stopala su nagazili. Mnogi su ih krvoločno pogledali, a čulo se i mumljanje psovki na nekoliko različitih jezika.

U trećem vagonu Hamilton je zamahnuo laktom i obo-rio jednoj ženi šešir s glave, na šta je ona ispustila kavez za ptice koji je držala u krilu. Krletka je tresnula na pod, a iznenađena papigica unutra zacvrkutala je i uzbuđeno zalepršala krilima. Na to se, šest redova ispred, Saladin uspen- traio uz naslon sedišta da ispita u čemu je stvar. A kad je Ejmi pogledala da proveri šta je to uzbuđilo mačora...

„Ho-ho... Ho...“ Od uzbuđenja je uvek počinjala da muca.

„Holtovi“, u jednom dahu prozbori Den, uznemiren.

Srećom te se vlasnica papigice sagnula da izbavi kavez i blokirala prolaz između sedišta. Den je hitro zatvorio i Saladina i muzičku partituru u odeljak za prtljag iznad glave.

„Hajde, gospođo...“, gundao je Ajzenhauer nestrpljivo. A onda je primetio Dena.

Rmpalija se progurao, pravac preko papigice i njene vlasnice. Den je zgrabio Ejmi za ruku i pobegao ka suprotnom kraju vagona.

Neli je gurnula nogom ranac u prolaz između sedišta, pred noge Ajzenhaueru u trku, i on se ničice prostre po podu.

„*Excusez-moi, monsieur*“, * kaza Neli na savršenom francuskom, pružajući ruku da mu pomogne.

* Franc.: Izvinite, gospodine. (Prim. prev.)

Ajzenhauer joj odgurnu ruku. Neli je bez oklevanja sela na njega, navalivši mu se celom težinom na leđa, između plećaka.

„Šta to radiš, luda strankinjo?“

„Nije strankinja, tata!“ Hamilton bez po muke podiže dadilju sa svog oca i baci je natrag na njeno sedište. „To je dadilja Kahilovih klinaca!“

„Vrištaću“, zapreti Neli.

„A ja ću te onda izbaciti kroz prozor iz voza“, obeća joj Hamilton. Rekao je to tako ubedljivo da nije bilo nikakve sumnje da je podjednako i voljan i sposoban to da učini.

Ajzenhauer se iskobeljao i ustao. „Drži je na ledu, Heme. Ne ispuštaj je iz vida ni za sekundu.“

Potom je odjurio predvođeci stampedo Holtovih, grabljivica u lovu na plen.

Ejmi i Den već behu prošli kroz sastavni hodnik između vagona i obreli se u vagon-restoranu. Trčali su između stolova zaobilazeći u trku tanjire s hranom koja se pušila. Den se usudio da baci pogled preko ramena. Prozor na vratima vagona bio je ispunjen gnevničim licem Ajzenhauera Holta. Den muno laktom jednog konobara i reče mu: „Vidiš onog tipa? Kaže da si mu sipao steroide u supu!“

Ejmi je zgrabila brata za ruku i, prodorno ga gledajući, prošištalala: „Kako možeš da se tako šališ? Znaš i sam koliko su opasni!“

Kahilovi projuriše kroz prolaz i upadoše u sledeći vagon. „Pričaj mi o tome“, nervozno odvratila Den. „Voleo

bih da mogu da stanem u odeljak za prtljag, kao Saladin. Zar nemaju neko obezbeđenje u ovom vozu? Valjda u Francuskoj postoji neki zakon za slučaj da petoro neandertalaca kinji dvoje klinaca?!”

Ejmi se užasnula. „Ne smemo se obraćati obezbeđenju! Ne smemo rizikovati da nam bilo ko postavlja pitanja o tome ko smo i šta radimo. Ne zaboravi da nas kod kuće u Bostonu i dalje traži socijalna služba.“ Naglo je otvorila vrata sledećeg prolaza između vagona i gurnula Dena ispred sebe.

Bio je to poštanski vagon. Svuda su bile gomile platnenih vreća, na stotine njih, zajedno s paketima i sanducima svih oblika i veličina.

„Ejmi...“ Den počeo da slaže kutije ispred vrata.

Sestra ga odmah shvati. Zajedno se upeše da podignu barikadu od paketa, a povrh svega su i zaglavili ispod kvake veliku smrznutu šunku. Den pokuša da pomeri kvaku, i nije se ni mrdnula. Začuše galamu iz susednog vagona. Holtovi samo što ih se nisu domogli.

Zaobilazeći vreće s poštom, Ejmi i Den pohitaše ka sledećem vagonu.

Zaključano.

Ejmi je lupala po izgredanom staklu. S druge strane se nalazio vagon za odmor posade voza, s kaučevima i ležajevima, potpuno prazan. Zalupala je jače. Nije bilo odgovora.

Bili su u škripcu. Na drugoj strani vagona, u prozoru se pojavilo Ajzenhauerovo granitno lice. Kao da se ceo voz tresao dok je ramenom udarao o vrata.

„Rođaci su nam“, Ejmi je nesigurno razmatrala situaciju. „Ne bi nas *stvarno* povredili...“

„Umalo su nas ostavili žive sahranjene u Parizu!“, odvrati joj Den. Podigao je s poda štap za hokej umotan u smeđu hartiju.

„Ne misliš valjda ozbiljno...“

U tom trenutku je Ajzenhauer Holt iz zaleta skočio na vrata. Uz zaglušujuću lomljivu, vrata se odvališe i poleteše na Dena. Dečak tresnu na pod. Palica se otkotrlja po podu.

„Dene!“ Obnevidela od gneva, Ejmi je zgrabila štap i udarila Ajzenhauera po glavi, tako snažno da se štap polomio. Krupni muškarac je primio udarac, zaneo se i zateturao, pa se skljojao na poštansku vreću.

Den sede, zapanjen. „Opa! Nokaut!“

Ali pobeda je bila kratkog daha. U vagon kao oluja uleteše Holtovi.

Medison je zgrabila Ejmi za okovratnik. Regan je cimnula Dena i podigla ga.

Uhvatili su ih.

DRUGO POGLAVLJE

„Šećeru od javora!“ Meri-Tod je klekla i nadvila se nad muža. „Jesi li dobro?“

Ajzenhauer se uspravio u sedeći položaj, a na temenu mu je pupila čvonta veličine jajeta. „Jesam, naravno!“, uspeo je da prozbori, premda pomalo nerazgovetno. „Misliš da takav insekt može *mene* da zaustavi?“

Regan nije baš bila ubeđena. „Ne znam, tata. Zviznula te je u glavu palicom za bejzbol!“

„Hokejaškim štapom“, ispravi je Den.

„Ovo bi ti mogle biti poslednje reči, klinjo...“ Žrtva je skočila na noge, pa se zanela i umalo ponovo pala.

Ajzenhauerova žena priskoči da ga prihvati, ali on je odgurnu. „Dobro sam. To se samo voz zaneo. Misliš da ne mogu da primim udarac? To su rekli u Vest pointu, a gledaj me sada!“

„Šta hoćete?“, upita ih Ejmi.

„E *to* je pravo pitanje“, s odobravanjem kaza Meri-Tod. „Dajte nam trag iz Pariza i ništa vam se neće dogoditi.“

„I to je više nego što zaslužujete“, dodade njen muž oprezno trljajući glavu.

„Nemamo ga“, reče im Ejmi. „Kabre su ga odneli.“

„Oni su odneli *bočicu*“, ispravi je Medison. „Ništa ne brini, ubrzo će nam platiti za to. Vi ste uzeli papir.“

„Kakav papir?“, prkosno odvrati Den.

Umesto odgovora, Ajzenhauer dočepa Dena za okovratnik i podiže ga, lako kao da je digao ruku da pozove konobara. „Slušaj ti, mala smrdibubo. Misliš da si nešto naročito zato što ste vas dvoje bili Grejsini miljenici. Ali za mene ste manje od onog što se počisti s poda kokošinjca!“

Masivna šapa mu se sklopila oko Denovog grla stiskajući ga kao fabrička stega. Den poče da hvata vazduh i shvati da je ostao bez daha. Da ga Holt davi.

Očima je potražio sestru, ali ne nađe pomoći već samo odraz sopstvenog užasa. Lako je bilo smejati se Holtovima i njihovoj bodi-bilderskoj građi, njihovom vojničko-trenerskom žargonu i oblačenju u istovetne trenerke. Ovo je bilo zvono za uzbunu od kog ih je podišla jeza. Holtovi su opasni neprijatelji. A s tako visokim ulogom, u stanju su...

Šta su u stanju?

Ejmi nije imala želje da to otkrije. „Prekinite! Daćemo vam sve što hoćete!“

Medison je trijumfovala. „Rekla sam vam da će se saviti pod zonskim pritiskom.“

„Hajde, Medison“, ukori je majka. „Ejmi je pametno postupila. Nemaju svi Kahili ono što je potrebno.“

Ejmi pritrča u pomoć Denu, koji je nemarno ispušten na kvrgavu poštansku vreću. S olakšanjem je zapazila da mu se u obraze vraća boja.

Uzrujao se. „Nije trebalo to da uradiš!“

„Grejs nije želela da poginemo“, prošapta Ejmi. „Naći ćemo drugi način.“

Holtovi ih povedoše ka zadnjem delu voza.

„I ne pomišljajte na nešto“, promrmljao je Ajzenhauer kad se pored njih progurao konduker.

Nerado su prišli svojim sedištima. Hamilton je sedeo uz Neli, bolno je pritiskajući svojom bodi-bilderskom telesinom uz prozor voza.

Ali dadilja je odmah zaboravila na svu neudobnost svog položaja čim je spazila Ejmi i Dena. „Jesu li vas povredili?“, brižno upita. „Jeste li dobro?“

„Dobro smo“, mrzovoljno odvrati Ejmi. Onda dodade, obraćajući se Ajzenhaueru: „Gore je, u odeljku za prtljag.“

Holtovi su umalo pregazili jedni druge u žurbi da otvore odeljak. Saladin uz urlik ispade na pod. A za njim zaleprša mećava iskidanih papirića – sve što je preostalo od originalne partiture koju je napisao lično Mocart.

„Naš trag!“, zakuka Neli.

„Vaš trag?!“ Ajzenhauerov urlik gotovo da nije bio ljudski. Zgrabio je Saladina, izvrnuo ga naopačke i stao da ga tresе. Uz mačje gutanje, koje je više zvučalo kao štucanje, Saladin je podrignuo i izbacio lopticu dlaka

izmešanu s nekoliko nota. Ništa se nije moglo spasti. Sve je pretvoreno u konfete.

Eksplozija besa Ajzenhauera Holta dokazala je da mu snaga mišića dopire sve do glasnih žica. Zbog njegovog ispada, ostali putnici pohitali su u susedne vagone. Trenutak kasnije, prolazom između sedišta dojurio je uniformisani kondukter probijajući se između putnika.

„Šta se ovde dešava?“, pitao je s jakim francuskim akcentom. „Pokažite mi karte za ovaj voz.“

„Ti ovo zoveš vozom?“, zaurla Ajzenhauer. „Da smo u Americi, ni svome hrčku ne bih dao da se vozi ovom krtijom!“

Kondukter pocrvene. „Predaćete mi svoj pasoš, *monsieur*! A na sledećoj stanici razgovaraćete s nadležnima!“

„Šta čekamo?“ Ajzenhauer baci mačka Ejmi u naručje. „Evo ti tvog pacova. Holtovi – trkom!“

I svih petoro članova porodice pojuri ka prolazu između vagona i pobaca se s voza u pokretu.

Ejmi i Den su zurili kroz prozor, u svoje rođaka koji su se kotrljali niz padinu, jedno za drugim.

„Čoveče!“, prodahta Neli. „Ovo se ne viđa svaki dan.“

Ejmi je bila na ivici suza. „Mrzim ih! Sad smo izgubili jedinu nit vodilju!“

„Pa i nije bila neka vodilja, Ejmi“, blago kaza Den. „Samo muzika. Pa i ako je napisao Mocart – čudna mi čuda, velika stvar.“

„Jeste velika stvar“, jadikovala je njegova sestra. „Samo zato što nismo mogli da nađemo ono što je skriveno,

ne znači da ga tamo nije bilo. Htela sam da je barem odsviram na klaviru. Možda bi nam to nešto reklo.“

Brat je iznenađeno pogleda. „Želiš note? To je bar lako.“ Spustio je stočić sa sedišta ispred sebe, razmotao novu salvetu i počeo.

Ejmi je zapanjeno posmatrala kako crta notne linije i upisuje note na njih.

„Pa ti ne umeš da zapisuješ muziku!“

„Možda i ne umem“, složio se i ne podižući pogled. „Ali piljio sam u to još od Pariza. Evo ti. Jamčim tačnost.“

Ejmi se nije sporila. Njen brat ima fotografsko pamćenje. Baka je to često pominjala. Da li je još onda znala da će taj njegov dar jednog dana biti od životne važnosti?

Kad je voz protandrkao preko granice u Nemačku, Den je već reprodukovao partituru, savršeno, do poslednje note.

Saladinu nisu dozvolili da joj priđe ni blizu.

* * *

Dok su Ejmi, Den i Neli izlazili s bečke železničke stanice *Vestbanof*, nikako nisu mogli znati da ih uhode.

Na zadnjem sedištu blistave crne limuzine parkirane naspram glavnog ulaza, Natali Kabra je pažljivo motrila kroz veoma jak dvogled, osmatrajući svaki njihov pokret.

„Vidim ih“, rekla je bratu Ijanu, koji je sedeo pored nje na mekom kožnom sedištu luksuznog automobila. Iskrivila je lice u grimasu. „Uvek izgledaju kao beskućnici. I gde im je prtljag? Platnena torba i ranci. Jesu li stvarno toliko siromašni?“

„Ali zato su Kahili“, odsutno odvrati Ijan, razmišljajući o sledećem šahovskom potezu na montažnom monitoru limuzine. Još od Pariza je odmeravao intelektualne moći s ruskim superkompjuterom iz okoline Vladivostoka. „Kakav glup potez“, promrmljao je protivniku. „Mislio sam da su kompjuteri pametni.“

Natali se naljutila. „Ijane, možeš li, molim te, da obratiš pažnju! To što imamo nadmoćnu inteligenciju ne znači da ponovo treba da zabrljamo.“ Njen brat je briljantan, ali niko nije toliko briljantan koliko Ijan za sebe misli da je takav. Ponekad je zdrav razum dragoceniji od koeficijenta inteligencije. Ovo poslednje imao je u izobilju. A što se tiče onog prvog, Natali je znala da je to njen posao. Poštovala je talente svoga brata, ali je znala da mora da ga drži na oku.